

які є предметом спільної діяльності), виду та обсягу внесків кожної сторони (відсутні посилання на вид і обсяг внесків ТОВ «КВФ «Резерв») та умов ведення спільних справ (не вирішили питання доручення керівництва сумісною діяльністю одному з учасників договору про сумісну діяльність) — спростовуються змістом договорів та не ґрунтуються на вимогах закону.

Фактичні дії сторін свідчать про те, що договори були укладені. А визначення договору як неукладеного може мати місце на стадії укладення договору у разі, якщо сторони не досягли згоди з усіх його істотних умов, а не за наслідками виконання договору сторонами.

Відповідно до ст. 432 ЦК УРСР майно, створене або придбане в результаті спільної діяльності учасників договору про сумісну діяльність, є їх спільною власністю. Учасник договору про сумісну діяльність не вправі розпоряджатися своєю часткою у спільному майні без згоди інших учасників договору.

Згідно із ч. 1 ст. 358 ЦК право спільної часткової власності здійснюється співвласниками за їхньою згодою.

19 січня 2006 р. за зверненням відповідача Виконком прийняв рішення № 202, яким оформив право колективної власності на будівлю ділового центру та видав свідоцтво про право власності на зазначене нерухоме майно ТОВ «КВФ «Резерв».

За таких обставин висновок Вищого господарського суду України про відсутність порушення прав позивача є необґрунтованим.

Суд касаційної інстанції при вирішенні цієї справи неправильно застосував норми матеріального права, що суперечить висновкам цього суду в інших судових рішеннях у подібних правовідносинах, зокрема, у справах № 12/598/08, № 23/170 та № 3/101.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 111²³—111²⁵ ГПК, Верховний Суд України заяву ТОВ «ВФ «Дніпронафта» задовольнив; постанову Вищого господарського суду України від 5 жовтня 2010 р. скасував; справу направив на новий розгляд до суду касаційної інстанції.

Постанова є остаточною і може бути оскаржена тільки на підставі, встановленій п. 2 ч. 1 ст. 111¹⁶ ГПК.

РІШЕННЯ У КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВАХ

На підставі ст. 5 КК України закон про кримінальну відповідальність, що скасовує злочинність діяння, пом'якшує кримінальну відповідальність або іншим чином поліпшує становище особи, має зворотну дію у часі, тобто поширюється на осіб, які вчинили відповідні діяння до набрання таким законом чинності, у тому числі на осіб, які відбувають покарання або відбули покарання, але мають судимість.

Неврахування судом зазначених вимог закону, а також положень ч. 3 ст. 68 КК України щодо строку або розміру кримінального покарання за вчинення замаху на злочин потягло зміну постанови суду

УХВАЛА

*колегії суддів Судової палати у кримінальних справах
Верховного Суду України від 1 березня 2012 р.
(в и т я з)*

Бабушкінський районний суд м. Дніпропетровська вироком від 11 лютого 2008 р. засудив В. за ч. 2 ст. 15 і ч. 2 ст. 188 КК до позбавлення волі на строк п'ять років.

На підставі ст. 75 КК В. звільнено від відбування покарання з випробуванням з іспитовим строком на два роки та покладено на нього обов'язки, передбачені п. 3 і п. 4 ст. 76 КК.

Цим вироком засуджено також П.

В. визнано винуватим у тому, що він, перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння, 19

листопада 2007 р. приблизно о 23 год. 45 хв., за попередньою змовою з П. намагався викрасти належні відкритому акціонерному товариству і товариству з обмеженою відповідальністю кабельні лінії зв'язку на загальну суму 973 грн. 18 коп., однак злочин не закінчив із причин, що не залежали від його волі.

Кіровський районний суд м. Дніпропетровська постановою від 19 червня 2008 р. на підставі п. 7 Прикінцевих положень Закону від 15 квітня 2008 р. № 270-VI «Про внесення змін до Кримі-

нального та Кримінально-процесуального кодексів України щодо гуманізації кримінальної відповідальності» (далі — Закон № 270-VI) постановив вважати В. засудженим вироком Бабушкінського районного суду м. Дніпропетровська від 11 лютого 2008 р. за ч. 2 ст. 15 і ч. 2 ст. 185 КК до п'яти років позбавлення волі зі звільненням від відбування цього покарання з випробуванням з іспитовим строком на два роки та покладенням на нього обов'язків, передбачених п. 3 і п. 4 ст. 76 КК.

В апеляційному порядку справа не розглядалася.

У клопотанні заступник прокурора Дніпропетровської області порушив питання про зміну зазначеної постанови в порядку виключного провадження у зв'язку з неправильним застосуванням судом кримінального закону. На його думку, при зміні кваліфікації дій В. з ч. 2 ст. 15 і ч. 2 ст. 188 на ч. 2 ст. 15 і ч. 2 ст. 185 КК та призначенні покарання суд не застосував кримінальний закон, який підлягав застосуванню, а саме — вимоги ч. 3 ст. 68 КК, яка встановлює, що за вчинення замаху на злочин строк або розмір покарання не може перевищувати двох третин максимального строку або розміру найсуворішого виду покарання, передбаченого санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини цього Кодексу. Також він зазначив, що вказане порушення матеріального закону істотно вплинуло на правильність визначення В. покарання за сукупністю вироків у результаті наступного засудження його вироком Бабушкінського районного суду м. Дніпропетровська від 9 жовтня 2008 р.

Судді Верховного Суду України підтримали клопотання заступника прокурора Дніпропетровської області та внесли його на розгляд із зазначених у поданні підстав, вважаючи, що оскаржену постанову необхідно переглянути і прийняти рішення щодо В. з урахуванням вимог чинного закону.

Перевіривши матеріали справи і викладені в клопотанні доводи, колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України дійшла висновку, що клопотання підлягає задоволенню частково з таких підстав.

На підставі ст. 5 КК закон про кримінальну відповідальність, що скасовує злочинність діяння, пом'якшує кримінальну відповідальність або іншим чином поліпшує становище особи, має зворотну дію у часі, тобто поширюється на осіб, які вчинили відповідні діяння до набрання таким законом чинності, у тому числі на осіб, які відбувають покарання або відбули покарання, але мають судимість.

Виходячи з положень Закону № 270-VI, який набрав чинності 7 травня 2008 р., із КК виключено ст. 188 та встановлено, що кримінальні справи щодо осіб, які вчинили злочин, передбачений цією статтею, належить переглянути для вирішення питання щодо зміни кваліфікації дій цих осіб на інші відповідні частини статей КК.

Цим же Законом ст. 68 КК доповнено новими положеннями стосовно гуманізації кримінальної відповідальності за вчинення готування до злочину та замаху на злочин. Зокрема, ч. 3 ст. 68 КК встановлено, що за вчинення замаху на злочин строк або розмір покарання не може перевищувати двох третин максимального строку або розміру найсуворішого виду покарання, передбаченого санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини цього Кодексу.

Усупереч зазначеній нормі Кіровський районний суд м. Дніпропетровська під час приведення вироку Бабушкінського районного суду м. Дніпропетровська від 11 лютого 2008 р. щодо В. у відповідність до нового кримінального закону та зміни кваліфікації його дій із ч. 2 ст. 15 і ч. 2 ст. 188 на ч. 2 ст. 15 і ч. 2 ст. 185 КК не застосував положень ч. 3 ст. 68 КК, а залишив засудженому максимальне покарання, встановлене у санкції ч. 2 ст. 185 КК — п'ять років позбавлення волі, що було призначене В. за ч. 2 ст. 15 і ч. 2 ст. 188 КК.

Виходячи з указаного, колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України дійшла висновку про те, що постанову Кіровського районного суду м. Дніпропетровська від 19 червня 2008 р. необхідно змінити та, враховуючи вимоги ст. 68 КК, зменшити В. покарання, призначене за ч. 2 ст. 15 і ч. 2 ст. 185 КК, до двох третин максимального строку найсуворішого виду покарання, передбаченого санкцією цієї статті.

Керуючись абз. 8 п. 2 розд. XIII «Перехідні положення» Закону від 7 липня 2010 р. № 2453-VI «Про судоустрій і статус суддів», статтями 400⁴, 400¹⁰ КПК (у редакції до 30 липня 2010 р.), колегія суддів ухвалила рішення про зміну постанови Кіровського районного суду м. Дніпропетровська від 19 червня 2008 р. щодо В.: призначене йому покарання при зміні кваліфікації дій із ч. 2 ст. 15 і ч. 2 ст. 188 на ч. 2 ст. 15 і ч. 2 ст. 185 КК із застосуванням ч. 3 ст. 68 КК ухвалено зменшити до трьох років чотирьох місяців позбавлення волі.

На підставі ст. 75 КК ухвалено вважати В. звільненим від відбування покарання з випробуванням із іспитовим строком на два роки та з покладенням на нього обов'язків, передбачених п. 3 і п. 4 ст. 76 КК.